

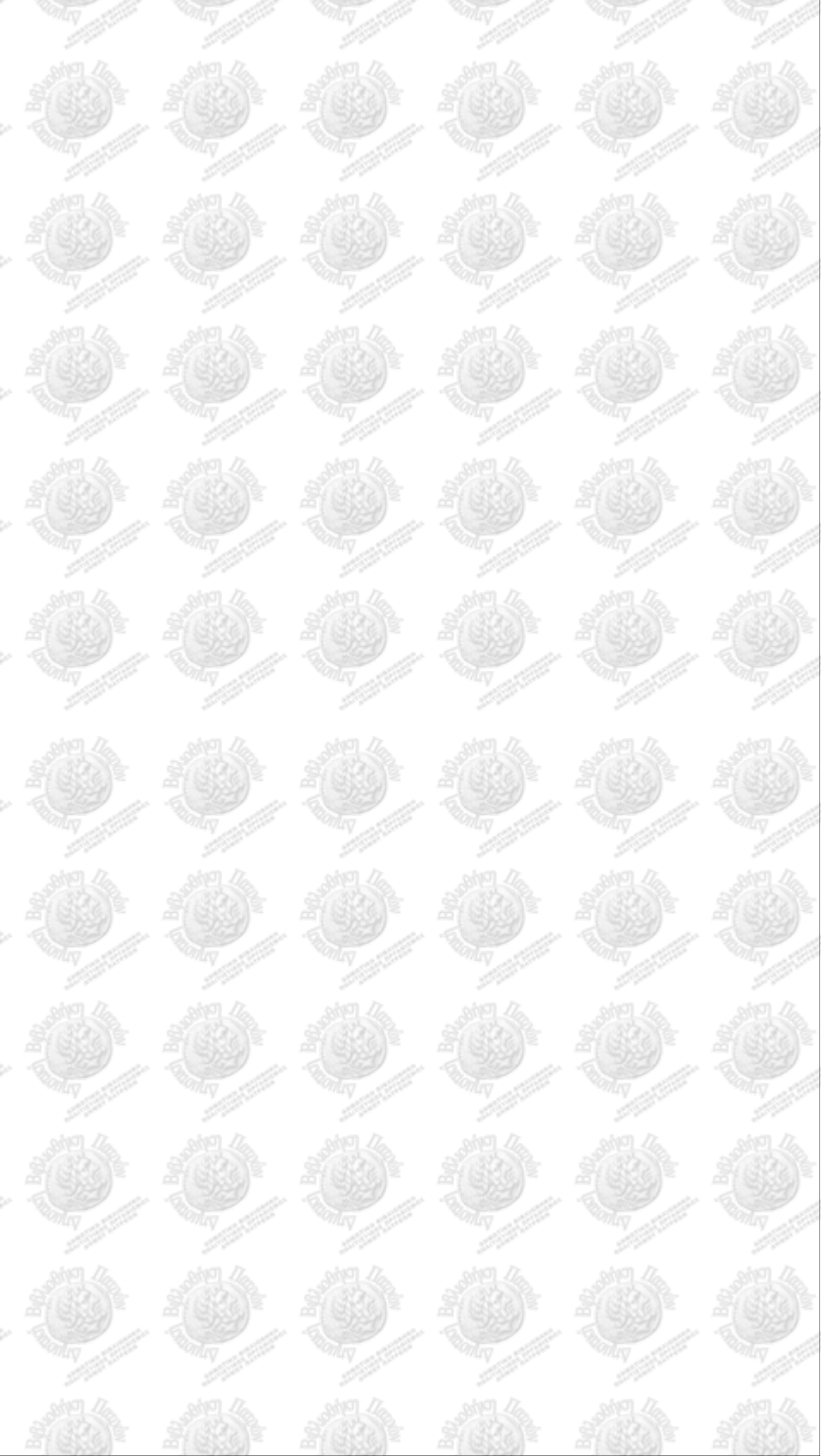
ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΑΒΟΥΡΑ

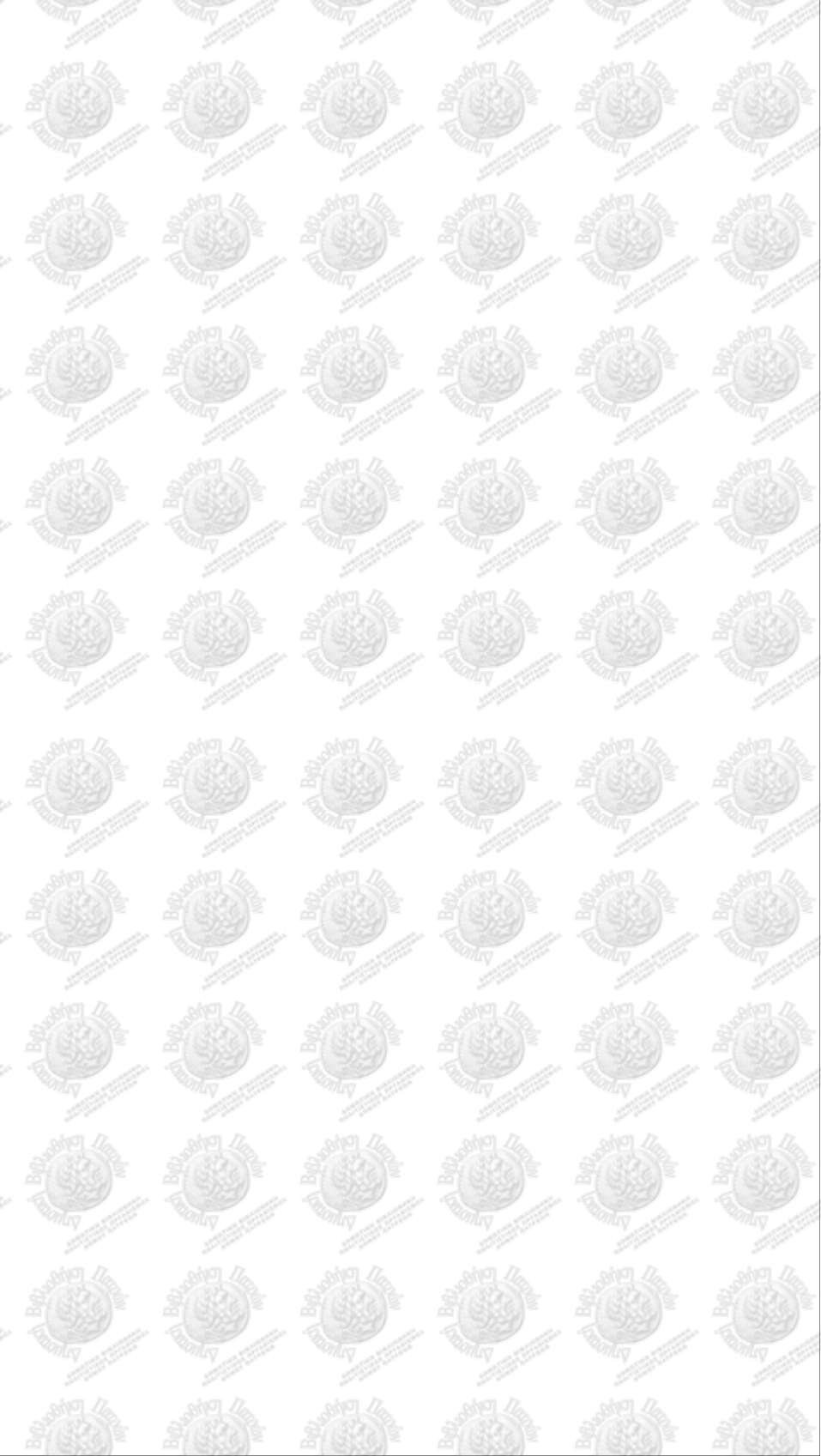

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

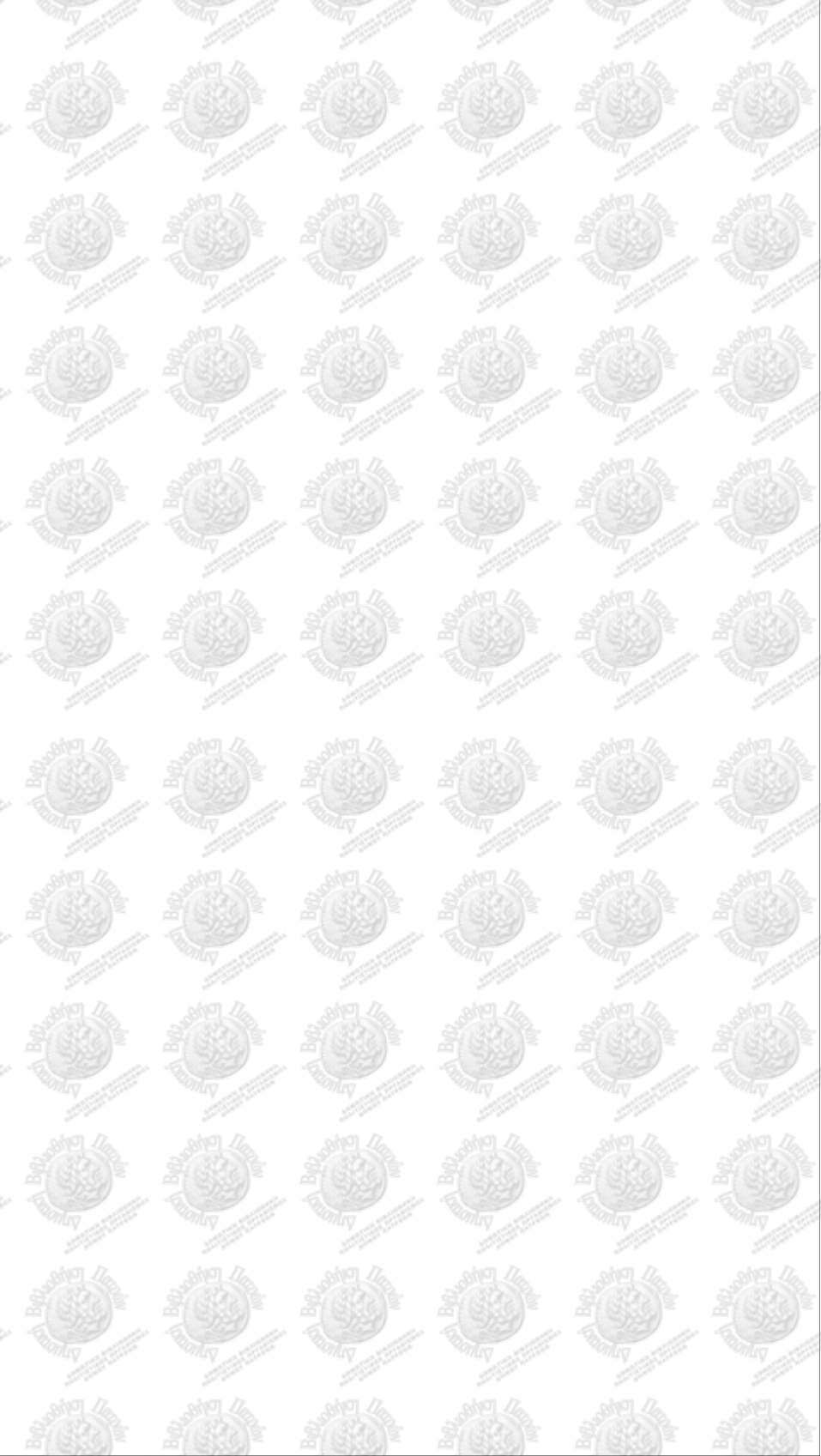
ΠΟΙΗΜΑΤΑ

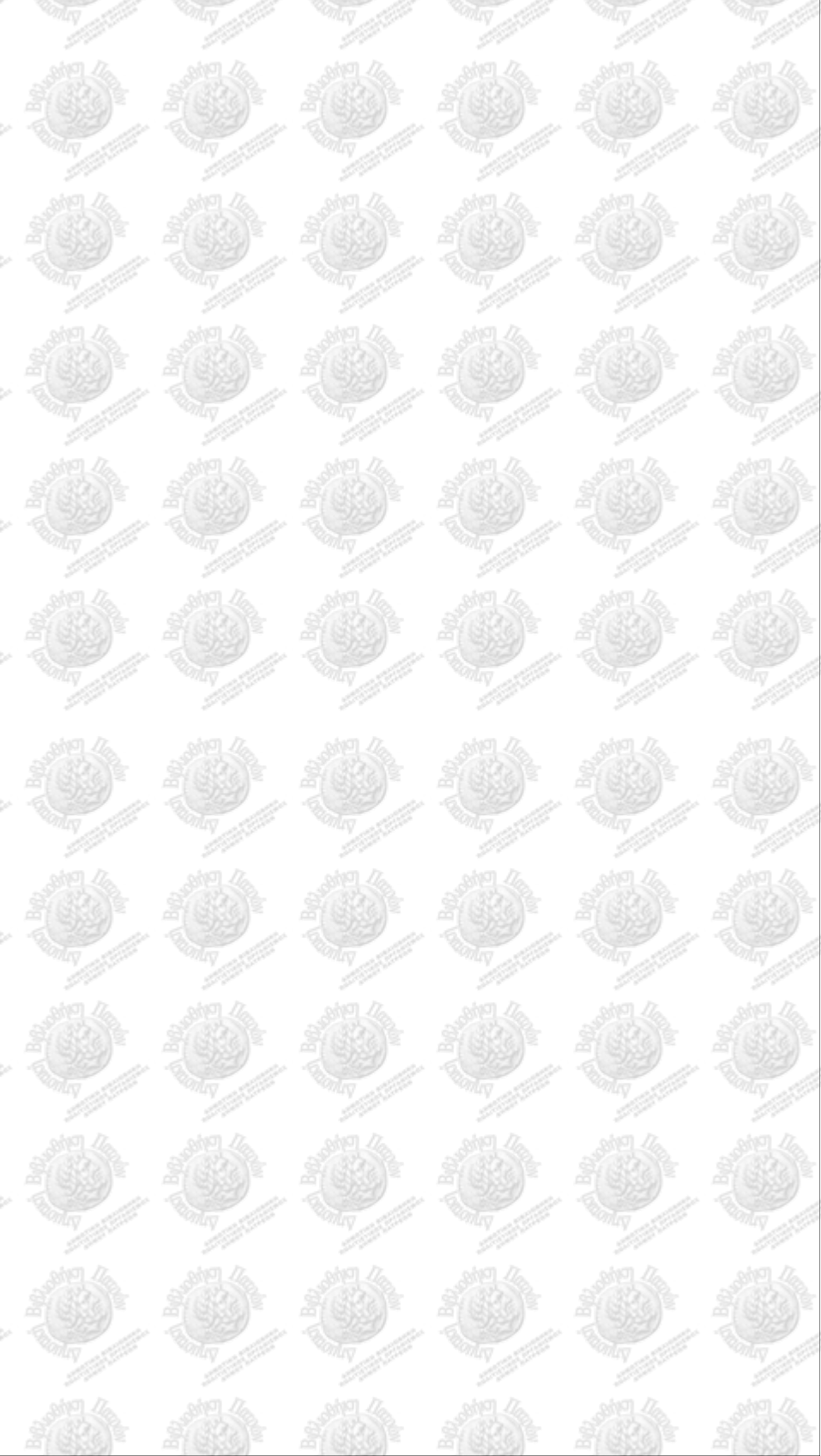
889.1
ΚΑΒ

415
KA
20.07.17

889.1
KAB

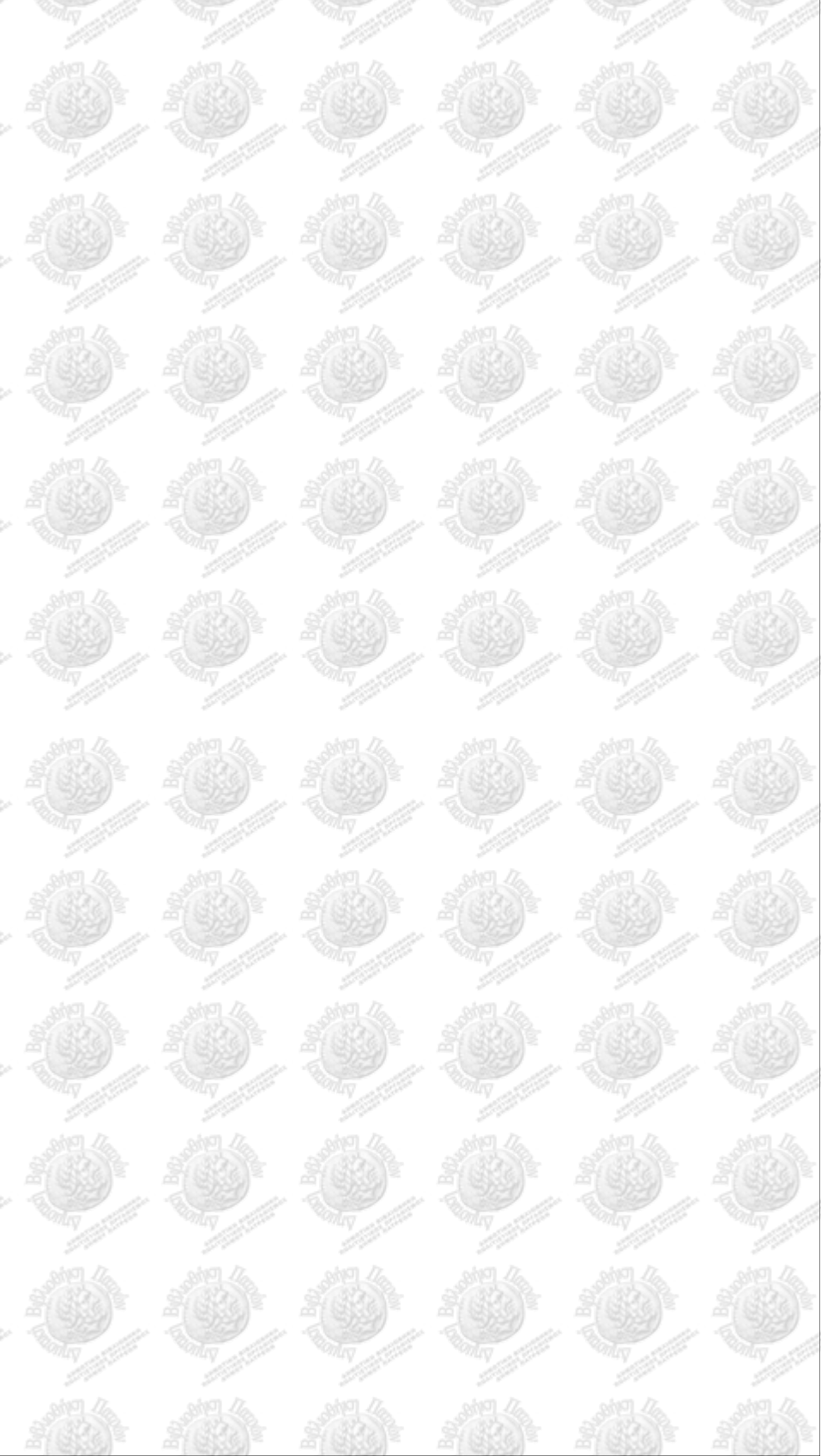
OLC

ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΑΒΟΥΡΑ

ΟΙΩΝΟΙ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ: Ι. Π. ΚΟΥΤΣΟΧΕΡΑ

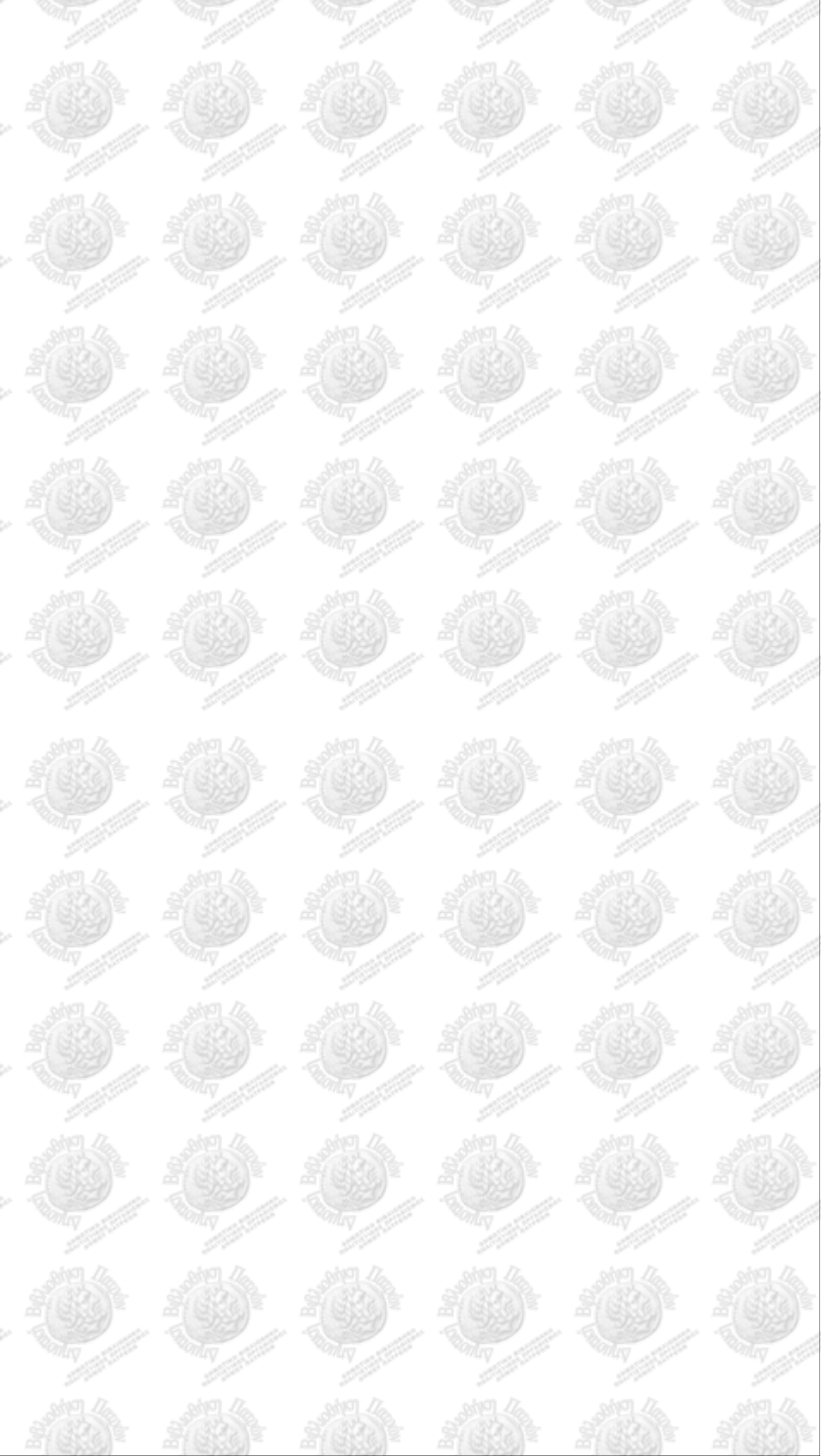
ΜΑΚΕΤΤΕΣ: Σ. ΣΩΚΑΡΗ

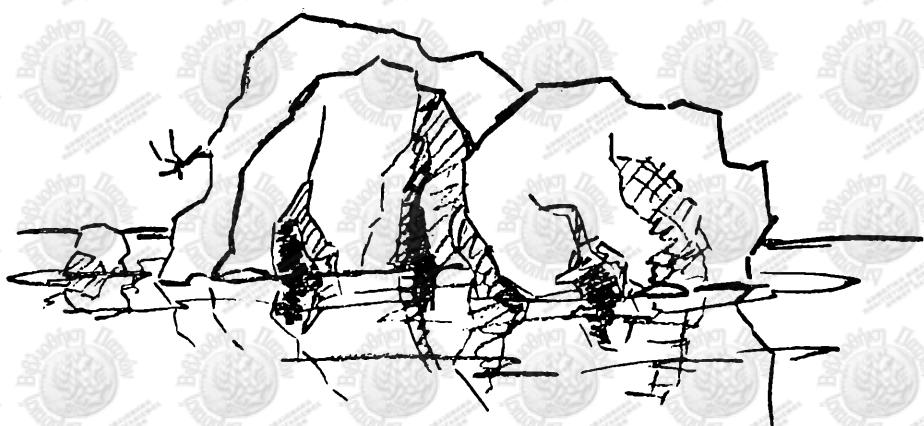

Ὁ Δημήτρης Κάββουρας μὲ τοὺς «Οἰωνοὺς» του παρουσιάζεται στὸ νεοελληνικὸ ποιητικὸ χῶρο σὰν ἕνας γνήσιος καὶ δόκιμος ποιητὴς ποὺ μετουσιώνει ἕνα λεπτὸ αἰσθημα καὶ ἕνα βαθύτατο στοχασμὸ σὲ πραγματικὴ ποίηση, ἔτσι, ποὺ θαρρεῖς πὼς σμιλεύει τοὺς στίχους του. Ξέρει πολὺ καλὰ πὼς ἡ λέξη εἶναι τὸ ὄργανο ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ποιητικοῦ λόγου καὶ γι' αὐτὸ τὴν πλάθει καὶ τὴν ἀναπλάθει πρὶν τὴν ἐνσωματώσει στὸ στίχο του. Ξέρει πὼς ἡ περιοχὴ ὅπου κινεῖται ἡ ποίηση, εἶναι τὸ σύνολο τῆς ἀνθρώπινης φύσης, καθὼς παρατηρεῖ ὁ Σίλλερ. Ξέρει ἀκόμα πὼς μιὰ ἀπὸ τὶς ἀνεξάντλητες πηγές τοῦ ποιητικοῦ λόγου εἶναι ἡ φύση μὲ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα της: τὸ νερό, τὸν ἀέρα, τὴ φωτιὰ καὶ τὴ γῆ· καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς χῶρους ἀντλεῖ τὴ μορφὴ, τὴ μουσικότητα καὶ τὰ ποιητικὰ του νοήματα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι διαποτισμένη ἡ τόσο συμπυκνωμένη κι' ὀλιγόλογη ποίησή του, «...Κι' ἔτσι ὅπως τρίζαν στὶς γλυκειές τ' ἀνέμου δοξαριές—σμίγαν μὲ τοῦ ρηχοῦ νεροῦ τὸ λαγαρὸ σουραῦλι—κι' ἄκουγες τότε στὴ γυμνὴ κι' ἀπόμακρη ἐρημιὰ—τραγούδια, γλυκοτραγούδα, τόση ἀφορμὴ γι' ἀγάπη...» (Καλαμιές). Κλασσικὴ στὴν ἔκφραση κι' εὐαίσθητη στὴ σκέψη τούτη ἡ ποίηση θέλγει καὶ συγκινεῖ· καὶ σὲ καλεῖ στὴ θαλπωρὴ τῆς σιγῆς καὶ στὰ καρδιοχτύπια τοῦ ποιητῆ καὶ τῆς γῆς «...Στὴ ρίζα τῆς τριανταφυλλιάς ἡ γῆ καρδιοχτυπᾷ».

Ι. Π. ΚΟΥΤΣΟΧΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗ

Τὸ λίγο πούμενες καιρὸ μὴν πεῖς καὶ τὸν ξεχάσεις
κι' ἄς ἤμουν ἔρημο νησὶ καταμεσὶς τοῦ πόντου
ξέσκεπο, δίχως ὁμορφιές, ὅλο σπηλιές καὶ ξέρα.
Ἐδῶ τὸ πολυτάραχο γαλήνεψες ταξίδι
τὸ λίγο πούμενες καιρό. Ἐδῶ διωγμένος βρήκες
κρυφές γωνιές νὰ κοιμηθεῖς καὶ μάννα νὰ χορτάσεις.
Κι' ὅταν μετὰ ἀπ' τὸ πάλημα τῶν ἐχτρικῶν κυμάτων
σ' ἀναιψε ὁ πόθος τῆς στεριᾶς καὶ δίψασες νὰ ζήσεις
σ' ἄπλωσα χέρι νὰ πιαστεῖς καὶ γόνα νὰ πατήσεις.

Τώρα, νανάγιου ξέβρασμα, ρήγας μαζὺ καὶ σκλάβος
κάμε τὸ νοῦ σου πέλαγο καὶ τὴν ἀντρεία σου βράχο.
Κι' ὄλα: γαλάζια ὀράματα, πουλιά, δελφίνια κι' αὔρες
«μείνε» σοῦ κρᾶζουν νὰ χαρεῖς τῆς θάλασσας τὰ πλάτη
τ' ἀσήμια τοῦ μεσημεριοῦ, τὶς δειλινὲς πορφύρες.
Μ' ἂν κάποιο ἀπίστευτο πανὶ τῆ νοσταγλία σ' ἀνάψει
καὶ θυμηθεῖς κάποιαν αὐλή, κάποια παληά σου ἀγάπη
μὴν ὁμορφιά ἀφανέρωτη ποὺ ὀρέχτηκε ἡ ψυχὴ σου
μὴ φύγεις. Πρὶν γονάτισε κι' ἄπλωσ' τὰ δύο σου χέρια
κι' ὡς νὰ ποθοῦν κι' ὡς ν' ἀγαποῦν καὶ θέλουν ν' ἀγκαλιάσουν
τῆ γῆ μου σκάψε, πόνα τη. Τὰ νύχια σου ἄς ματώσουν.
Πρὶν φύγεις πρέπει ἐδῶ κλαρὶ νὰ πιάσει ἀπὸ χεριοῦ σου
κι' ἄς τὸ παράλειψε προτοῦ περνώντας ὁ Ὀδυσσεάς.
"Α, μὴ θαρρεῖς πὼς μόνο σὺ κάνεις αὐτὸ τὸ γύρο.

ΚΑΛΑΜΙΕΣ

Τ' ἄσαρκα χέρια, οἱ καλαμιές, γυμνὰ χωρὶς κορμιὰ
κινούνταν ἀπ' τὰ πνέματα πὸν γύρωθε φυσοῦσαν.

Ξέρα τριγύρω μ' ἄκουγες μακρὰ στὴν ποταμιὰ
τὰ χέρια πούχανε ψυχὴ νὰ ἤχουν τὸν αἰώνιο θρῆνο.

Κι' ἔτσι ὅπως τρίζαν στὶς γλυκειές τ' ἀνέμου δοξαριές
σμίγαν μὲ τοῦ ρηχοῦ νεροῦ τὸ λαγαρὸ σουραύλι

κι' ἄκουγες τότε στὴ γυμνὴ κι' ἀπόμακρη ἐρημιὰ
τραγούδια, γλυκοτράγουδα, τόση ἀφορμὴ γι' ἀγάπη.

Μ' αὐτὲς καλοῦσαν, μάταια πές, τὰ πλήθη νὰ φανοῦν
τῶν τραγοπόδαρων θεῶν, τοὺς θεριστάδες Πᾶνες

νὰ μαγιοδέσουν τὰ νερὰ καὶ τ' ἄγρια νὰ γινοῦν
τῆς ἀσκημιᾶς τὸ θέλγητρο καὶ τῶν Νυμφῶν οἱ κράχτες.

Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Βαριόκορμη τοῦ πλάτανου τριζοβολᾶ ἢ ψυχῇ.

Στ' ἀκούρσεντα κλωνάρια του τὸ πέρασμα τοῦ ἀνέμου
ξυπνάει τοὺς θρύλους ποὺ ἱστοροῦν τὶς χίλιες ζωὲς ποὺ ζεῖ.

Κι' ὡς στὴν ὄρμῃ του δίνονται καὶ φεύγουνε τὰ φύλλα
μέσ' στοῦ νεροῦ τὸ κύλισμα κάποιο ταξίδι ζοῦν...

Βήματα ἄλλοτινῶν καιρῶν, ἀλαργινὰ ταξίδια
δρόμο τὸ δρόμο μ' ἔφεραν στὴν ἀκροποταμιὰ
κι' ἀγνάντεψα τὸν πλάτανο καὶ ρίγησα ποὺ ὀλοῦθε
ἄπλωνε χέρι ἀρπαχτικό, τὴ φοβερὴ του σκιά.

Κι' ὅπως τοῦ δειλινοῦ τὸ φῶς ποὺ τὰ πλατιά του φύλλα
τὰ πύρωνε σὰ νάτρεχε στὶς φλέβες του φωτιά
μιὰ νοσταλγία σὲ γιόμιζε γιὰ τὸ μεγάλο ὕπνο
ποὺ θὰ σὲ πέρναε στ' ὄνειρο καὶ στὴν ἀδρῆ ὀμορφιά.

ΜΟΡΦΕΣ

Τ' ἀπόκοσμου μοναστηριοῦ πατῶ τὰ σκαλοπάτια
 σάμπως νὰ κρούω στὰ σύννεφα τῆς ἡσυχίας τὶς πύλες.
 Τόσο μακρὸν τ' ἀνέβασμα στοῦ νοῦ τ' ἄλυτο χιόνι...
 Τέμπλα, ξενῶνες, χτίσματα, πεζούλια καὶ παρτέρια
 χαράζει ἡ δόξα τοῦ λευκοῦ τῶν μοναχῶν παρθένων.
 Ἄδιαβατο ἀπ' ἐγκόσμιες, φυσᾶ σκεπὲς τ' ἀγέρι
 κι' ἀργοσαλεύει τὰ λιγνὰ κορμάκια τῶν πανσέδων
 ποὺ στὸ περβόλι τῆς ψυχῆς οἱ κεφαλές τους γνεύουν.
 Κι' εἶτε γελοῦν οἱ ὄψεις τους, εἶτε δακρῦζουν, σάμπως
 νὰ γνώρισαν στὶς φίλες τους ποὺ σκύβουνε στὸ χῶμα
 κάτι ἀπ' τὸ φέγγος τῆς ψυχῆς π' ἀγνὲς μορφὲς τὸ παίρνουν.

ΜΟΝΑΞΙΑ

Χίλιοι σέ προσμένουν δρόμοι
κι' είναι νὰ τοὺς ταξιδέψεις
ὄλους, μὲ χαρὰ καὶ σκέψη
γιὰ τὰ μυστικὰ πὺν κρύβουν.

"Ἡρεμος, γαλήμιος, μόνος
μέσα ἀπὸ στρατιές πλατάνια
μὲ πουλιὰ πὺν ζευγαρώνουν
τραγουδώντας. Θὰ γυρίσεις.

Θὰ σταθεῖς. Μὰ πάντα κάπου
τ' ὄραμα μιᾶς νέας πατρίδας
θὰ ζητᾶς. Λιμάνια, χῶρες
σέ προσμένουν δίχως τέλος.
Κοσμοθάλασσα καὶ φῶτα.

Κὶ ὅμως κάτι μένει ἐντός σου
στὴ δική σου τὴν πατρίδα
πὺ ποτὲ δὲ θὰ γνωρίσεις.
Γιατὶ κάθε πὺ προσμένεις
τοῦ φευγιοῦ τὴν ὥρα μόνος
πίσω ἀπὸ τῆς μοναξιᾶς σου
τὸ θαμπὸ τὸ τζάμι, βλέπεις
τὰ κινούμενα τὰ χέρια
καὶ τὰ χεῖλη πὺ πασκίζουν
κάποιους ν' ἀποχαιρετήσουν·
μὰ σὺ φεύγεις δίχως ἕνας
νὰ σοῦ λείει σβηστὰ τὸ «χαῖρε»
ἢ νὰ σὲ προσμένει κάπου.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Τώρα πού μόνος στο ἔργαστήρι
τῆς σκέψης τὸ βιβλίον παλεύω
σάν κάποιον ἀντίπαλον πού ἤχουνε
καὶ ζοῦν καὶ ξαναζοῦν ἐντός μου
μαντεύω τὰ περάσματά μου
ἀπ' τοὺς καιροὺς καὶ τὶς πατρίδες.
Πότε ἓνας ὄχλος μ' ἀχουγιάζει
κι' οἱ λίγοι πού μοῦ μείναν φεύγουν
κι' ἄλλοτε ἀμίλητο τὸ πλῆθος
προσμένει τὸ σωτήριο λόγο.
Σ' ἀσπίδα νικητὴ ὁ λαός μου
μὲ πάει στὸ στίβο πού ἀλαζάζει.

Κι' ἄλλοτε τὴν πυρὰ τοιμάζουν
οἱ διῶχτες μου κι' οὔτε ἕνας φίλος.
Μὰ τυραγιόμουν μάταια τόσα
γυρεύοντας ἀπ' τῶν ἀνθρώπων
τὶς χίλιες τὶς καρδιές καὶ γνῶμες.
Κι' ὅλο ζητοῦσα κάτι ἀπ' ὅλους
κι' ἐντὸς μου τίποτε. Μὰ τώρα
στὸ ἐρημικό μου τὸ ἐργαστήρι
ποὺ φυλακή μου καὶ ναός μου
ὅλα περνοῦν ἀπὸ μπροστά μου
σὰν οὐρανὸς πλατύς, σὰ σκέψη:
κανεὶς στοὺς χίλιους κι' ὅλοι στὸ "Ἐνα.

ΣΤΑΓΟΝΑ

Μὲ τὸ καθάριο μάτι μου πὸν ὅμοια ψυχὴ δὲ βρίσκεις
μαντεύω μέσα ἀπ' τοὺς ἀνθούς, μόλις πὸν ἀχοχαράζει.
Κι' ἡ παγωνιὰ καὶ τὸ πρῶνι μὲ πῆζουν, κρουσταλλιᾶζω
βαραίνω καὶ μετὰ γλυστρῶ σ' ἐνὸς κλαριοῦ τ' ἀγκάθι.
Γνωστὴ μου μοῖρα. Πέρασα πηγές καὶ νερομάννες
θάλασσες, λίμνες καὶ νερὰ καὶ βάλτους. Κοσμοπάλη.
Στερνά, μιὰ ξάστερη βραδυά, σὲ κάποιον περιβόλι
φίλησα τὶς τριανταφυλλιές — κρυφές μου ἀδερφοφίλες —
κι' ἀπ' τὴ φωτιά τους λύγωσα καὶ δόθηκα στὸν ἥλιο.
Τώρα, καθάριο κρούσταλλο σὲ μαγικὸ ἀνθοτόπι
μέσα ἀπ' τὰ λούλουδα, θαρρῶ, μοῦ ψιθυρίζει κάτι:
Σὰν θὰ γυρίσεις καὶ θὰ πᾶς, σταγόνα, κεῖθε πούρθες
τῶν ταξιδιῶν τὰ σύννεφα θὰ τάβρεις ἀραγμένα.
Θάσαι οὐρανὸς καὶ στάλα σου τοῦ κόσμου οἱ καταρράχτες.

ΟΥΤΟΠΙΑ

Όταν πεινάσεις και σου λείψει
τό τόσο πού νά ζήσεις φτάνει
κι' όταν στερέψει στην αυλή σου
ή στέρνα και μετά διψάσεις
όταν σου λείψει κειό τὸ ροῦχο
πού ἀπὸ τὴ γύμνια θὰ σέ σώσει
κι' ἡ φτώχεια μὲ τὸν πόνο σμίξουν
κείνη τὴ νύχτα πού 'σαι μόνος
μὴν τρέξεις μάταια νὰ ζητήσεις
ἄλλου τ' ἀδερφικὸ τὸ χέρι.

Λιμάνι πλούσιο μὴ ζητήσεις
χώρα καμμιά, κανένα σπίτι.
Σ' αὐτὴ τὴ δίκαιη Πολιτεία
πὺ ὄλα τρανεύουν κι' ὁμορφαίνουν
ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων
στὴν Πολιτεία πὺ τὴν ὀρίζει
ὁ κύκλος τῶν χειρῶν πὺ σμίγουν
κάποτε ἂν λάθεψες καὶ πῆρες
τις σκάλες πὺ σὲ κατεβάζουν
βαθειὰ στοῦ ἑαυτοῦ σου τὸ ἄντρο
μὴν πείς ποτὲ πὺς θὰ σοῦ λείψει
τ' ἀδερφικὸ τὸ χέρι κι' ὅταν
ἀκόμα θάχει σβῆσει ἐντὸς σου
ἢ ζέστα τῆς καρδιᾶς, τοῦ λόγου
ἢ βρύση. Τούτη ἢ Πολιτεία
χτισμένη πὺ σιμὰ στὸν ἥλιο
πάντα τὸ χέρι θὰ σ' ἀπλώνει
γιὰ νὰ πιαστεῖς καὶ νὰ τρανέψει.

ΧΩΡΙΟ

Στὴν ἀπλωσιὰ τοῦ λειβαδιοῦ πὺν γύρωθὲ τοῦ ἀνοίγεις
τὰ μάτια γιὰ νὰ δεῖς τὸ φῶς πὺν πόθησε ἡ ψυχὴ σου
στῶν λουλουδιῶν καὶ στῶν σπαρτῶν τ' ἀπέραντο ἀνθοτόπι
πὺν τῶν ἀνέμων οἱ φωνές μὲ τῶν πουλιῶν ταιριάζουν
τὴν ἀπαλάμη ὀρθῶνει ἡ γῆ, λές, προσφορὰ στὸν ἥλιο.

Ἐδῶ ἔναι τὸ μικρὸ χωριὸ μὲ τοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους
μὲ τὸ σκολειό, τὴν ἐκκλησιά, τὸν ἄσπρο μύλο. Κι' ὄλοι
χαίρουνται τ' οὐρανοῦ τὸ φῶς, τὴ μπόρα καὶ τὸ χιόνι.

ἌΟλοι ἔχουν σπίτι στὸ χωριὸ καὶ γύρω—γύρω φράχτη.

ἌΟπου κι' ἂν πᾶς—ταξιδευτῆς καὶ γυριστῆς τοῦ κόσμου—
δὲ θάβρεις τόσην ὁμορφιά, τόση χαρὰ κι' ἀπλότη:

Μικρὰ σπιτάκια, κάτασπρα, μὲ κήπους καὶ μὲ φράχτες.

Καὶ συλλογιέται ὁ γυριστῆς πὺν γνώρισε τὸν κόσμον·
τόση γαλήνη ἀστραφτερή, σκέψη παρθένα, ἀλήθεια

δὲ βρίσκεις. Μὰ παντοῦ στὴ γῆ θὲ ν' ἀνταμῶσεις φράχτες:

Τοὺς φράχτες πὺν χωρίζουνε τὰ σπίτια καὶ τὸν κόσμον.

ΧΙΟΝΙ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ἐθώρητα τὰ σπίτια μέσ' στοὺς χιόνι
πὺ ἀστράφτει στὴ γαλάζια ξαστεριά
σὰν κάποια ζεστασιά νὰ τὸ πυρώνει
ροδίξει ἀπ' τῶν ἀχτίνων τὴ χαρά.

Καὶ σὰ γιορτῆ, σὰν πόνος πὺ ἀδερφώνει
τὸ χιόνι ἔχει μαζέψει τὸ χωριὸ
σ' ἓνα ξεφάντωμα χαρᾶς, σ' ἀλώνι
πὺ δὲν τὸ χώρισε ποτὲ κακό.

Κανεὶς φτωχός, κύρης κανεὶς δὲν εἶναι.
Ὅλα τὰ ἰσώνει ἢ μοῖρα τοῦ χιονιοῦ
ὄλοι μιὰ εἰκόνα κλειοῦνε στὴν ψυχὴ τους.
Τόση ὁμορφιὰ δὲν εἶναι κανενοῦ.

Τώρα τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι πέφτει
καὶ τὸ χωριὸ σφαλίζει ἢ παγωνιά.
Μὰ τοῦ καπνοῦ ἢ ψυχῆ πὺ ὀλοῦθε βγαίνει
μιὰς σκλάβας μοίρας γνέθει τὰ φτερά.

ΦΤΩΧΟΓΕΙΤΟΝΙΑ

Θαμπό τ' ἀπομεσήμερου χαμήλωσε τὸ φῶς
τ' ἄψυχο βλέμμα σβήνοντας τῆς μέρας κι' ἀπ' ἀλάργα
ἢ νύχτα, χαμηλόφτερη, ζύγωνε στὶς γωνιές.

Κι' ὄλα τὰ σπίτια πούγερναν τοὺς χαλασμένους τοίχους
σὰν κάτι νὰ περίμεναν πὺ ἀργοῦσε νὰ φανεῖ
φαντάζαν σφαλιστές ψυχές πὺ ζοῦν τὴ φυλακή τους
καρτερικές, ἀσάλευτες στὴ μάταιη προσμονή.

Ὅμως στὴν πάχνη τοῦ βραδυοῦ πὺ ὄλα τὰ σφιχτοδένει
ἢ γειτονιὰ μηνάει ζωὴ μ' ἓνα φανάρι ὠχρό.

Κι' οἱ δρόμοι οἱ χιλιοπέραστοι ἀπ' τοὺς σκυφτοὺς ἀνθρώπους
μὲ τὶς ἰσχνές γυναῖκες τους καὶ τὰ γυμνὰ παιδιὰ
ζωντάνεψαν τὸν κόσμον τους: Τὴ φτώχεια καὶ τὴν πλήξῃ
μ' ἓναν ἀμίλητο θυμὸ πὺ καίει χωρὶς φωτιά.

ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ

Στόν ἴσκιο κάτσε τὴν πληγὴ νὰ δέσω σου, ἀδερφέ μου.

Ἦμουν ἐγὼ πὺν σούριξα διωγμοῦ λιθάρι πρῶτος.

Ἦμουν ἐγὼ πὺν πάλαιψα γιὰ τὸν κατατρεγμό σου.

Ἦμουν ἐγὼ πὺν χλεύασα τὴ συνετή σου γνώμη.

Ἦμουν ἐγὼ πὺν σούγραφα στὴ μνήμη σου Νεφέλες.

Ἦμουν ἐγὼ, πὺν μούπλυνες τὰ πόδια μου, ὁ προδότης.

Ἦμουν ἐγὼ ὁ πρωτότοκος πὺν ἐπούλησά σε δοῦλο.

Νὰ σὲ βοηθήσω. Τὴν πληγὴ κάνω κι' αὐτὴ δική μου.

ΚΑΤΙ

Θέλω νὰ πάρω κάτι ἀπὸ τὰ χέρια σου
κάτι σὰν κέντημα, σὰν πέτρα, σὰ λουλούδι
τόσο ἀπαλὸ κι' ὠραῖο, πὺν νὰ μοιάζει σου
καὶ νάσαι ἀπείραχτο ἀπ' τοῦ χρόνου τ' ἄγριο χνούδι.

Νάσαι πλεγμένο, θέλω, ἀπὸ τὰ χέρια σου
νάσαι σὰν κρᾶξιμο ἀπ' τὰ δικά σου χεῖλη
κάτι σὰ δάκρυ ἀπ' τὴν χλωμὴν εἰκόνα σου
κάτι θαμπὸ σὰ φλόγα ἀπὸ καντήλι.

Θέλω ἀπὸ σένα κάτι κι' ἔχω φύλαγμα
τέτοιο, πὺν ἀνέγγιχτο ὅ,τι δώσεις μου θὰ μείνει:

Ἔχω ἓναν ἴσκιο στῆς καρδιάς τὰ τρίσβαθα
γιὰ τῶν λευκῶν σου τῶν χεριῶν τὴν καλωσύνη.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΤΡΩΝ

ΚΡΙΝΟ

Βρόχια τὰ χέρια πὸ ποθοῦν. Χαλκᾶς τ' ἀντρίκιο στέρο.
Καίνε τὰ χεῖλη τ' ἀγριμοῦ. Σπιθοβολοῦν τὰ μάτια.
Ἰσχὸ τὸ κρίνο λύγισε κι' οὔτε κραυγὴν ἀφήκε.
Ἢ φλόγα τόκαψε. Πονᾶ. Μυροσταλιές τὸ δάκρυ.
— Πολύβουο, τὸ γυρόφερνε, χρυσόφτερο μελίτσι
τὴν ἀνοιξή προσμένοντας τῆς παρθενιάς, ν' ἀνθίσει—
Μὰ πρὶν τὸ νοιώσει τάδραξαν τοῦ θεριστῆ τὰ χέρια
κι' ἀπ' τῆς ἀνεμελιάς τῆ γῆ τὸ κόψαν, τὸ γυμνώσαν
καὶ σπάραξε σὰν κορασιά σὲ νυφικὰ σεντόνια
κρύβοντας στήθη ροδανθούς, λαγόνες χιόνι, μάτια
σὰ νὰ δινόταν σὲ γαμπρὸ μικρή, πρὶν ἀγαπήσει...

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΤΡΩΝ

ΧΑΛΑΣΜΟΣ

Και νά, πού χτές έχιόνιζε ὅλη τὴν ἄγρια νύχτα
πούλεγε πὼς ἐμάχονταν τοῦ κόσμου τὰ στοιχεῖα
καὶ τώρα πάνω στὶς κορφές ἐστρώθηκε τὸ χιόνι
γιὰ νὰ σκεπάσει ὁ θάνατος τοὺς σκοτωμένους Θεούς.
Διάλεξε κάποιον ξάφνιασμα τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὰ νέφη
κι' ἔτρεξε τὰ χαράματα στὴν παγωμένη αὐλὴ
νὰ κόψει γιὰ τὸ στήθος μου τὸ τελευταῖο τὸ ρόδο
τὸ ρόδο πὺν κοκκίνισε μπροστά σου ἀπὸ ντροπή.
Σὰν κάτι νὰ σοῦ μῆνυσε πὼς μέσα στὰ συντρίμματα
εἶχε κουρνιασει ἀπείραχτη κι' ἀχάλαστη ἡ ζωὴ
κι' ἠῦρες θαμμένες στὶς πρασιές τὶς μυστικὲς σου ἀγάπες:
"Ὅσα διαβαίνουν κι' ἔρχονται σὰν αὐτὴ μουσική.

Τί κι' ἂν σωπάσαν τὰ πουλιά; Τί κι' ἂν συντρίμματα ὁ κῆπος;
Στὴ ρίζα τῆς τριανταφυλλιάς ἢ γῆς καρδιοχτυπᾶ.

ΑΣΜΑ

Πονοῦσαν στὸ σκληρὸ τὸ χῶμα
πεσμένοι πίσω ἀπὸ τὰ θάμνα
μὲ τόση ὄρμην ἀγκαλιασμένοι
δυσπρωτογόνων στερνοπαίδια
ἐνῶ τοῦ δειλινοῦ τ' ἀηδόνι
στὴν κλάρα πάνω σκαλωμένο
τραγούδαε τὸ ἄσμα ἀσμάτων.

Ἰδρώτας κύλισε στὴ σκόνῃ.
Μέτωπα, στήθια κι' ἀμασκάλες
πύριν' ἀπ' τοῦ φιλιοῦ τὴ λάβα
τὴν τέλειαν ἡδονὴ σταλάζαν.
Κι' ἀνασασμοὶ καὶ καρδιοχτύπια
μὲ τοὺς παλμούς των ρυθμισμένα
τὴ γύμνια χάραζαν στὸ χῶμα.

Λυθῆκαν κάποτε τὰ χέρια.
Τὰ χεῖλη σβῆσαν. Σκεπαστήκαν
τὰ γόνατα. Τ' ἀντρίκια στήθη
δασά, μ' ἀγάπη χορτασμένα
τὰ κρινομάγουλα ζεσταῖναν.
Τότε, κυττάζοντας στὰ βάθη
τῶν ἄστρων τοὺς οὐράνιους δρόμους
γροικῆσαν τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων.

ΡΩΜΗ

Σὲ καπηλειό, ἀπόμερα, μεθούσαμε μαζί.
Φτωχιάν ἀγάπη πίναμε σὲ ξέχωρο ποτήρι.
Κι' ἔτσι ξεχνούσες τὴν παληὰ κι' ἀπόκρυφη ἀφορμὴ
κι' ἔτσι βαστούσα ξέχωρα καρδιά, ψυχὴ ἀπὸ σένα.
Πικρὸ τ' ἀστείο. Μᾶς δέσανε αἰτιότητες πολλές·
ἡ φτώχεια ἐσὲ καὶ μένανε τῶν δύσμορφων ἡ μοῖρα.
Τούλια οἱ ἀράχνες καὶ χαρές, τοῦ κόσμου ὁ χλευασμός.
Σφιχτὴ ἡ θηλειά. Στὶς μέρες μας ξανάρχονται οἱ ἐταῖρες
μόνο πὺ οἱ ὄψεις ἄλλαξαν. Ἡ ἀρχαία κατάρα μιά.

ΔΕΙΛΙΝΟ

Στεκόμαστε στ' ακροθαλάσσι
κι' ὀρθή ἡ ψυχὴ μας ἐρουφοῦσε
τ' ἀπομεσήμερου τὸ φέγγος
ποὺ ροδαλὲς σαϊτιὲς τὸ γνέθαν.
"Α, τέτοιο ἀπέραντο ἀκρογιαλὶ
ὀλάνοιχτο στὸ οὐράνιο πλάτος
ξάνοιγε ὀμπρὸς μας κάποιες χῶρες
ἀτέρμονες, σιμὰ στὸν ἥλιο.
Καὶ μᾶς καλοῦσε, μᾶς μνηνοῦσε
μᾶς ἔκανε ἓνα μὲ τὸ φῶς του·

μὰ οὔτε μιὰ βάρκα στ' ἀκρογιάλι
οὔτε μιὰ βάρκα. Κι' ἡ μορφή μας
βαρεῖα ἀπὸ κάτι ποὺ δὲν εἶχε
τοῦ ὄνειρου τὴν ἀλαφρωσύνη
μᾶς κράταγε δετοὺς στὴν ἄμμο.
Κι' ὅλο μᾶς φώναζε τὸ κύμα
καὶ μᾶς μηνούσε, σὰ νὰ ζοῦσε
τὴ ξαστεριά του κάπου ἐντὸς μας.
Τότε, γερμένος στῶν ματιῶν σου
τὴ γαλανὴ ἀπεραντωσύνη
εἶδα ποὺ ἐκεῖ καθρεφτιζόταν
τοῦ ἀπείρου ἡ φιλντισένια δύση
πούμοιαζε, λές, μὲ τὴν ψυχὴ σου.

Η ΜΥΛΩΝΟΥ

Κάτω ἀπ' τὰ ψηλὰ πλατάνια, μέσ' στὶς βατουκλιές
καὶ τὰ θεριεμένα χόρτα, μέσ' στὸ πράσινο
πούπαιρνε ψυχὴ ἀπ' τὸν ἥλιο, μποῖ ἀπ' τὸ νερὸ
πούγλυφε ἴσαμε τὸν τοῖχο τὸ νερόμυλο
χρόνια τώρα ἀκοῦς τὸν ἦχο τοῦ βαρυοῦ τροχοῦ
ποὺ τὴν ποταμιὰ ἔχει μάννα καὶ τὰ ρέματα.

* Ἀσπρες πέτρες τὸν στεργιώνουν, λεῦκες τὸν φυλᾶν
δέντρα τὸν ἰσκιώνουν, δρᾶκοι καὶ χιλιόβρυσες
τὸν γυρνοῦν τὰ μερονύχτια, ὡς νὰ κουραστεῖ
τὴ ζωὴ ν' ἀλεθοπλάθει τῶν ἀνθρώπων του.

Τότε μέσ' στὴν ἡσυχία σὰν κοπεὶ ἡ βουὴ
τῶν πουλιῶν θὰ ξεχωρίσεις τὸ τιτίβισμα
πούπνιγε ὁ τροχὸς κι' ἡ δέση μὲ τὴ φτερωτὴ
καὶ τὰ στήθη θὰ σοῦ σφίξει κάποιον πλάκωμα...

Τὶ ἂν σταθεῖς ψηλὰ στὴ ράχη, βλέποντας ἐδῶ
κάτω στὸ πλατὺ τὸ ρέμα ἔκεινο π' ἄσπριζε
σὰν σὲ φουντωμένο δέντρο, ἄσπρο αὐγὸ πουλιοῦ
νὰ τοῦ σταματάει ὁ κρότος, σὰ νὰ πέθανε
τότε θὲ νὰ νοιώσεις ποιὸ ἔταν κειὸ τὸ μυστικὸ
πούδινε φτερὰ στὸν πόθο καὶ κατέβαινες.

“Ονειρο. Τὰ δέντρα σκέπη. Μάγια τὸ νερό.
Δάφνες, κλήματα, χορτάρια, ἴσκιοι, πνέματα.
Καὶ τὸ κάλεσμα στὴν πόρτα: μπόλια κεντητή.
Γιὰ κρεββάτι ἢ χλόη κι’ οἱ σάκκοι μὲ τ’ ἀλέσματα.
Κι’ ὕστερα γδυτὴ στ’ αὐλάκι—πέπλα τὰ μαλλιά—
σβείς στὰ στήθια, σβείς στὰ χνουδία, τὰ δαγκώματα.

Τ’ αὐλακιοῦ τὰ χεῖλια ἀνοίγουν σάρκα νὰ γευτοῦν
στοῦ διχαλωτοῦ κορμί σου. Νεροφίλημα.

Τὰ σκουσμάρια κρύβει ὁ μύλος κι’ ἡ δεντροσκεπή
τῆς λαγγεύτρας νεροφίδας τὰ λυγίσματα.

—Στὸ καυτό τὸ μεσημέρι δρόσος κι’ ἠδονή—

Μὴ μοῦ πéis πὼς εἶναι ἡ φύση ποὺ σὲ τράβηξε
μὴ μοῦ πéis ἐδῶ σὲ δένουν χίλιες ὁμορφίες.

“Ἄν ποτέ σου μάταια ψάξεις γιὰ τὸ κάλεσμα
τότε θὲ νὰ νοιώσεις ποιοῦ ’ταν κειὸ τὸ μυστικὰ
πούδινε φτερὰ στὸν πόθο καὶ κατέβαινες.

ΜΝΗΜΗ

Κάθε Σαββάτο πού οι δουλειές τελειώνουνε στο σπίτι κάποιο σκαρώνει στους γονιούς πού τήν πιστεύουν ψέμμα κι' ἔρχεται· σάν τήν ἄνοιξη, σάν τὸ χιονιὰ στὸν κῆπο κάθε καιρό. Ἀκράτηγη. Μὲ τὰ μαλλιά γιομάτα λευκὲς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ, χοντρὲς ψιχάλες, μ' ἄνθια. Οὔτε πού τῆ βαστᾶ καιρός, σκοτάδι, νύχτα, τρόμος. Βρίσκει τῆς πόρτας τὸ κλειδὶ κρυμμένο σὲ μιὰ πέτρα καὶ δὲ δειλιάζει, μήτε φῶς ζητᾶ ποτὲ ν' ἀνάψω. Κάθεται δίπλα στῆ φωτιά, πετάει τὸ μαῦρο σάλι λέει κάθε πού τῆς κατεβεῖ, φιλᾶ χαρτιὰ καὶ ράφια τὶς σκιὲς πού παίζουν στῆς φωτιᾶς στρωμένες τὸ κυνήγι. Κι' ὅταν σημάνουν ἔντεκα, τότε σωπάει καὶ κλαίει. Φκιάχνεται. Μὲ τὸ χέρι τῆς σὲ μιὰ χαμένη κώχη γράφει σάν ὕστερο φιλιὸ στῆ σκόνῃ τ' ὄνομά τῆς. Βλέπει ὅσα γύρω κούρνιαξαν τόση χαρὰ καὶ φεύγει... Μένει στὴν κρύα τὴν κάμαρα, σὲ κάθε κρύφιο μέρος στῆ σκόνῃ πού τῆ χάραξε τοῦ φουστανοῦ τῆς ἢ ἄκρη κάτι ἀπ' τὸ ἐξαίσιο πέρασμα, μιὰ λέξη, κάποιος ἦχος κειὸ πού μετὰ θὲ νὰ μιλᾶ γιὰ κάτι περασμένο γιὰ νὰ βαστάξει στῆ ψυχῇ σὰ μιὰ ζωὴ ἢ στιγμὴ τῆς.

